

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/192/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114222904
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6114222904.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov Mgr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcu H. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. R. XX, XXX XX L. L., proti žalovanému A. E. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. R. XX, XXX XX L. L., právne zastúpený VARINSKÝ & Partners, s.r.o., so sídlom Námestie SNP 13, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 52 411 737, v konaní o zaplatenie 24 916,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 7C/206/2014 - 331 zo dňa 27. marca 2018 ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6 305,80 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 6 305,80 Eur od 24. 10. 2014 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia a v druhom výroku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol p o t v r d z u j e.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v treťom výroku o nároku na náhradu trov konania m e n í tak, že žalovaný j e p o v i n ý nahradiť žalobcovi trovy prvoinštančného konania v plnom rozsahu z prisúdenej sumy do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

III. Žiadna zo strán sporu n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6 305,80 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z tejto sumy od 24. 10. 2014 do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (prvý výrok), žalobu zamietol v prevyšujúcej časti, t.j. vo zvyšku uplatňovaného nároku vo výške 18 610,20 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z tejto sumy od 24. 10. 2014 do zaplatenia (druhý výrok) a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 50% (tretí výrok).

2. Z obsahu spisu a odôvodnenia predmetného rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca žalobou došlou na súd prvej inštancie dňa 24. 10. 2014 žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu spolu sumu 24 916,- Eur titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v rámci škody na zdraví žalobcu spôsobenej žalovaným. Pri určení výšky náhrady vychádzal z lekárskeho posudku H. Z. E., B. J. S. F. O. nemocnice O. G. K. L. L., ktorý ohodnotil sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu na 1620 bodov. Žalovaný v konaní nárok žalobcu neuznával, spochybňoval závery trestných súdov o jeho výlučnom zavinení na vzniku škody na zdraví žalobcu, ako aj závery lekárskeho posudku predloženého žalobcom a predložil odborné vyjadrenie č. 1/2017 vypracované dňa 15. 05. 2017 H. K. Y., ktorý ustálil hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia žalobcu na 410 bodov. Hodnota jedného bodu vo výške 15,38 Eur nebola medzi stranami sporu sporná. Ďalej namietal, že

žalobe nepredchádzal pokus o uzatvorenie mimosúdnej dohody o vyrovnaní, preto žalobca nebol oprávnený uplatniť nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia na súde. Napokon poukazoval na lekárske správy predložené žalobcom, z ktorých vyplýva, že trpí vážnymi ochoreniami, po úraze sa liečil vo vzťahu k obojstranným očiám na tzv. glaukóm, retynopatiu zadnej steny oka a cievne zmeny sietnice. Poukázal na vyšší vek žalobcu, na skutočnosť, že je fajčiar, čo sú rizikové faktory, ktoré majú negatívny dopad na zdravotný stav očného ústrojenstva v súvislosti s poruchami periférneho videnia a znížením zrakovkej ostrosti a vedú k úplnej slepote.

3. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 3T/79/2013 zo dňa 10. 06. 2014 uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a/, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona v platnom znení (ďalej aj „TZ“) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ TZ, pretože dňa 14. 08. 2012 v čase okolo 16.00 hod. vstúpil spolu s V. B. a J. P. na parcelu č. XXXX/X zapísanú na LV č. XXXX, kat. ú. L. L., vo vlastníctve A. H., nar. XX. XX. XXXX, kde k nim v uvedenom čase prišiel H. H., nar. XX. XX. XXXX a slovne ich vyzval, aby z pozemku odišli, lebo inak zavolá políciu, kde na neho obžalovaný (v tomto civilnom konaní žalovaný) fyzicky zaútočil tak, že ho minimálne jedenkrát rukou zovretou v pásť udrel do oblasti tváre, následne ho kopol do oblasti hrudníka, v dôsledku čoho tento spadol na zem, kde do neho kopal a ďalej ho rukou udieral, čím mu spôsobil poranenia pravého oka a jeho okolia, a to tri tržné rany kože, dolnej mihalnice, pomliaždenie a krvnú podliatinu hornej a dolnej mihalnice, zakrvácanie očnej spojovky, ťažké pomliaždenie očnej gule a vnútroočnicových tkanív, roztrhnutie očnej gule s prolapsom sklovca, zakrvácanie do prednej komory oka, zakrvácanie do sklovcovej dutiny a do priestoru cievovky, pomliaždenie nosa a pomliaždenie dolnej pery vľavo, ktoré zranenia si vyžiadali dlhú práceneschopnosť viac ako šesť mesiacov, teda inému úmyselne ublížil na zdraví, taký čin spáchal na chránenej osobe, osobe vyššieho veku a spôsobil ním ťažkú ujmu na zdraví. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 4To/69/2014 zo dňa 01. 10. 2014 zrušil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 3T/79/2013 vo výroku o náhrade škody, obžalovanému E. D. uložil povinnosť nahradiť poškodenému H. H. bolestné vo výške 3 692,- Eur a so zvyškom nároku na náhradu škody ho odkázal na občianskosúdne konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 6Tdo/84/2015 zo dňa 18. 05. 2016 odmietol dovolanie obžalovaného A.. E. D.. Z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vyplýva, že súd prvého stupňa poukázal nielen na to, že obvinený nebol oprávnený vstúpiť na pozemok ohľadne parcely č. XXXX/X pretože predbežné rozhodnutie súdu sa týkalo iného pozemku - parcely č. XXXX/XX zapísanej na LV č. XXXX, ale aj to, že o nutnú obranu obžalovaného nešlo, lebo podľa lekárskeho dokazovania je nepochybné, že úderov do tváre poškodeného bolo zo strany útočníka niekoľko, ktorými boli spôsobené viaceré zranenia, nejednalo sa o vykrývanie úderov, ale o útok a úder do oka poškodeného bol vedený vysokou intenzitou. Vyšetrovací pokus potvrdil, že manželka poškodeného mohla reálne vidieť konfliktnú situáciu, čo je v súlade s jej telefonickým oznámením na tiesňovú linku a výpoveďou svedka V.. Zranenie obžalovaného nesvedčí o agresívnom útoku poškodeného, ako ho popísal obžalovaný. Nezodpovedá fyzickým dispozíciám poškodeného a tiež následku, ktorý je u neho mimoriadne závažný a u obvineného takmer žiadny. Obžalovaný mal v minulosti s poškodeným konflikty a viaceré občiansko-právne spory a v danom prípade poškodený obžalovaného oprávnene vyzýval, aby opustil súkromný pozemok patriaci jeho synovi. Uvedené a znalecké dokazovanie preukazuje, že zo strany obžalovaného išlo o priamy úmysel spôsobiť poškodenému ujmu na zdraví v rámci fyzického útoku, ktorý proti nemu realizoval a nemohlo ísť zo strany obžalovaného o konanie v nutnej obrane. Dovolanie obžalovaného, v rámci ktorého sa domáhal doplnenia dokazovania po prehodnotení skutkového stavu podľa jeho predstáv a jeho posúdení ako nutnej obrany, bolo odmietnuté, nakoľko tejto zmeny sa domáhal napriek tomu, že okresný a krajský súd v napadnutých rozsudkoch sa so všetkými týmito námietkami zaoberali a výstižným spôsobom na ne reagovali. Nebol dôvod nepriznať poškodenému nárok na náhradu škody, ktorú mu obžalovaný spôsobil, s čím sa Najvyšší súd SR stotožnil a nezistil, že by boli naplnené uplatnené dovolacie dôvody. Z rozhodnutia okresného i krajského súdu vyplýva, že obžalovaný nekonal v nutnej obrane, na inkriminovanom mieste sa nachádzal neoprávnene, jeho argument, že pozemok nebol oplotený ani vykolíkován je účelový, nakoľko bol známy miestnych pomerov, mal v minulosti konflikty i s poškodeným a poškodený oprávnene verbálne atakoval osoby, a to obžalovaného a svedkov B. a P. a bol to obžalovaný, ktorý ako prvý porušil ochranu súkromného vlastníctva a absentuje protiprávnosť konania poškodeného v kritickom čase. Nebolo možné akceptovať obhajobu obžalovaného, že konal v medziach nutnej obrany, práve naopak, oba súde boli názoru, že v danom prípade nešlo o nutnú obranu.

4. Z lekárskeho posudku H.. Z. E. zo dňa 19. 09. 2013 vyplýva nasledovné hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia žalobcu: položka 269 - strata zraku na jednom oku na 3/60 - 380 bodov, položka 270a - strata šošovky na jednom oku s nemožnosťou náhrady umelou vnútroočnou šošovkou - 200 bodov, položka 272 - koncentrické zúženie zorného poľa na 20 st - 450 bodov, položka 275 - rozšírenia a ochrnutie zrenice - 50 bodov, t. j. spolu 1 080 bodov.

5. Následne v zmysle § 9 ods. 5 a 6 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Y. B. J. a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 437/2004 Z.z.“) priznal žalobcovi zvýšenie bodového hodnotenia pri každej položke o polovicu, čo odôvodnil závažnosťou úrazu s ťažkými trvalými následkami dovtedy zdravého oka. Celkové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia tak činilo 1 620 bodov.

6. Z odborného vyjadrenia č. 1/2017 vypracovaného dňa 15. 05. XXXX H.. K. Y. vyplýva, že závery lekárskeho posudku zo dňa 19. 09. 2013 sú v rozpore so zákonom. V lekárskom posudku je ustálené bodové hodnotenie súčtom bodov 1 080 za viac poškodení na zdraví. Jednotlivé poškodenia sa vzťahujú na ten istý orgán - oko a súčet jednotlivých bodových hodnotení nesmie prevyšovať zákonom maximálne stanovené bodové ohodnotenie za funkčnú stratu orgánu, t. j. 600 bodov (§ 10 ods. 8 a § 9 ods. 7 zákona č. 437/2004 Z.z.) v spojení s prílohou č. 1 položka 269 a pomocnou tabuľkou k položke 269 zrková ostrosť. V lekárskom posudku je ustálené bodové hodnotenie za stratu zraku na jednom oku 380 bodov a bodové hodnotenie za koncentrické zúženie zorného poľa 450 bodov, napriek tomu, že kombinácia týchto poškodení je zákonom vylúčená položka č. 272 prílohy 1 v spojení s pomocnou tabuľkou koncentrické zúženie zorného poľa a položka č. 269 prílohy č. 1. V lekárskom posudku je ustálené bodové hodnotenie za stratu zraku na jednom oku 380 bodov a zároveň strata šošovky na jednom oku 200 bodov napriek tomu, že kombinácia týchto poškodení je zákonom vylúčená v zmysle § 10 ods. 8 v spojení s § 9 ods. 8 zákona č. 437/2004 Z.z. H.. Y. v odbornom vyjadrení konštatuje, že absencia šošovky u žalobcu nemá vplyv na zrakovú ostrosť, žalobca by lepšie nevidel ani v prípade, ak by k strate šošovky nedošlo. Zároveň je v lekárskom posudku mimoriadne zvýšenie bodového hodnotenia za sťaženie spoločenského uplatnenia až na dvojnásobok bez relevantného odôvodnenia. H.. Y. konštatuje, že H.. E. zdôvodnené zvýšenie bodového hodnotenia je zahrnuté už vo výške samotného bodového hodnotenia podľa položiek jednotlivých poškodení na zdraví. H.. Y. tak ustálil hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia žalobcu na 410 bodov, a to položka 269 - strata na jednom oku na 3/60 - 380 bodov a položka 275 - rozšírenie a ochrnutie zrenice - 30 bodov.

7. Následne H.. E. zaslal prepracovaný lekársky posudok na hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Uviedol, že po vzájomnej telefonickú a osobnú konzultáciu akceptoval pripomienky H.. Y.. Pôvodný posudok vypracoval podľa najlepšieho vedomia a svedomia, postupoval podľa zásad štandardnej posudkovej činnosti, kde sú zhoršenie zrakové ostrosti a zúženie zorného poľa dva nezávislé parametre videnia a mali sa hodnotiť súčasne, v tomto však zákon č. 437/2004 Z. z. nie je vypracovaný po odbornej stránke správne a v zmysle prepracovaného lekárskeho posudku ohodnotil sťaženie spoločenského uplatnenia položkou č. 272 - koncentrické zúženie zorného poľa na 20 stupňov počtom bodov 450 bez zvýšenia a položkou č. 275 - rozšírenie a ochrnutie zrenice počtom bodov 50 bez zvýšenia, spolu teda 500 bodov.

8. K opravenému lekárskeho posudku H.. Y., ktorý odpovedal ako svedok na otázky strán sporu písomnou formou uviedol, že vo svojom odbornom vyjadrení č. 1/2017 zo dňa 15. 05. 2017 uviedol položku č. 269 - strata zraku na jednom oku 3/60 380 bodov a položka č. 275 - rozšírenie a ochrnutie zrenice 30 bodov spolu 410 bodov s tým, že najzávažnejším poškodením je strata zraku na jednom oku, ktoré je ohodnotené podľa pomocných tabuliek počtom bodov 380 vzhľadom na to, že funkcia druhého oka je 100 %. Pri znížení zraku na 5 % normy ($3/60 = 0,05$) je nemožné presné určenie zorného poľa, preto táto položka nemôže byť hodnotená a nadradená zníženiu zraku na 3/60 normy. Súčasné bodové hodnotenie straty zraku a koncentrického zúženia zorného poľa nie je možné, lebo by bolo v rozpore so zákonom č. 437/2004 Z. z. s prílohou č. 1 položkou č. 272. K rozpätiu podľa prílohy 1 pri položke č. 272 30 až 50 bodov uviedol, že nesúhlasí s hornou hranicou 50 bodov z dôvodu, že v položke je uvedené rozšírenie a ochrnutie zrenice, t. j. zrenica je širšia ako normálna zrenica a je ochrnutá, to znamená nereaguje na intenzitu osvetlenia. Rozšírená zrenica žalobcu počas primárnej operácie dňa 22. 08. 2012

bola zúžená so šitím pomocou stehu a žalobcova zrenica nie je rozšírená aj keď je mierne zneokrúhlená a je ochrnutá, preto mu prináleží počet bodov 30.

9. Na základe takto vykonaného dokazovania, súc viazaný v zmysle § 193 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“) závermi rozhodnutí trestných súdov o tom, že žalovaný spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a/, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona v platnom znení (ďalej aj „TZ“) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ TZ na skutkovom základe opísanom vyššie mal súd prvej inštancie za to, že bola preukázaná zodpovednosť žalovaného za vznik škody na zdraví žalobcu. Uznával, že viazanosť rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal sa vzťahuje iba na výrok, nie na odôvodnenie rozhodnutia, avšak zároveň podotkol, že z výroku o vine je nutné vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu a skutkovú časť s tým, že rieši naplnenie skutkovej podstaty trestného činu konkrétnym konaním páchatelia.

10. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie ma za to, že škoda na zdraví žalobcu bola spôsobená aj zavinením poškodeného žalobcu, a to v rozsahu 80 %, poukazoval na výsluch svedkov v trestnom konaní, na oboznámené listinné dôkazy v konaní z trestného spisu. Nerozporoval, že sa so žalobcom dostal do verbálneho a fyzického konfliktu, ale trval na tom, že to bol práve žalobca, ktorý ho napadol ako prvý, vo fyzickom ataku pokračoval a preto on bol nútený aktívne sa brániť v snahe zabrániť ďalším útokom na svoju osobu. Zároveň predkladal lekárske potvrdenie o tom, že po ataku bol tiež ošetrovaný. K tomu súd prvej inštancie uviedol, že svedkovia p. B. a p. Y. vypovedali v rozpore i s výpoveďami v prípravnom i trestnom konaní, s ktorými sa Okresný súd Banská Bystrica v trestnom konaní vysporiadal i s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 4To/69/2014. Z oboznamovaných svedeckých výpovedí a z vykonaného dokazovania súd nezistil spoluzavinenie žalobcu tak, ako to tvrdil žalovaný, navyše, že zavinenie na strane žalobcu je vo výške 80 %, keďže sa žalovaný údajne iba bránil. Takáto skutočnosť v konaní nebola zistená a nevyplýva z výsluchu svedkov. Súdom prvej inštancie preto v tomto civilnom konaní nevypočul navrhnutých svedkov zo strany žalovaného, ich výsluch považoval za nevhodný a účelový i vzhľadom na odstup času, ktorý uplynul od daného incidentu a žalovaný nepreukázal, že jeho zranenie svedčí o agresívnom útoku žalobcu a už vôbec nebolo zistené v konaní úmyselné zavinenie poškodeného, je nepochybné, že žalovaný sa na mieste incidentu nachádzal neoprávnené, takisto aj svedkovia, ktorí boli v konaní vypočutí a nebolo v konaní preukázané, že by incident vyvolal žalobca a žalovaný sa len bránil, čomu nezodpovedajú zranenia tak na strane žalobcu ako aj žalovaného. Podľa súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov nie je možné urobiť iné závery ohľadne zavinenia poškodeného ako to urobili súdy v trestnom konaní. Súdom prvej inštancie preto uzavrel, že v danom prípade nebolo zistené, že by škodu mal pomerne znášať žalobca, alebo že by škoda spôsobená výlučne jeho zavinením a preto nie je daný dôvod, aby ju mal podľa § 441 Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej aj „OZ“) znášať sám. Žalovaný preto zodpovedá za vzniknutú škodu s poukazom na ustanovenie § 420 ods. 1 OZ.

11. K námietke žalovaného s poukazom na § 6 ods. 1 a 3 zákona č. 437/2004 Z. z., že žalobca neuzatvoril so žalovaným dohodu o vyrovnaní a uvedené zákonné ustanovenie je prekážkou pre rozhodnutie, súdom prvej inštancie uviedol, že je nepochybné, že žalobca si nárok uplatnil už v trestnom konaní, v ktorom bolo rozhodnuté o náhrade škody za bolestné a so zvyškom náhrady škody bol odkázaný na občiansko-právne konanie. Súdom prvej inštancie mal preto za to, že uvedené ustanovenie nie je prekážkou na uplatnenie nároku žalobcu, pretože výklad žalovaného by znamenal, že by škoda na zdraví nemohla byť priznaná a predmetné zákonné ustanovenie hovorí, že môžu uzatvoriť dohodu. V prípade možnosti zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia bolo cieľom predísť zbytočným súdnym sporom, kde poskytovateľ náhrady a poškodený môžu uzatvoriť dohodu o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia aj nad výšku náhrady ustanovenú na základe zákona lekárskeho posudkom. Uvedené ustanovenie však nie je možné vykladať tak, že ak nebol podaný návrh na uzatvorenie dohody, ktorá musí byť písomná, nemôže sa poškodený domáhať nároku na súde žalobou.

12. Súdom prvej inštancie následne podal výklad pojmu sťaženie spoločenského uplatnenia, keď uviedol, že sťaženie spoločenského uplatnenia sa chápe ako strata alebo obmedzenie doterajších schopností poškodeného na uplatnenie sa v živote a v spoločnosti. Podľa § 4 ods. 1, 2 zákona č. 437/2004 Z. z. sa poskytuje jednorazovo, musí byť primeraná povahe následkov a ich predpokladanému vývoju v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti a poskytuje sa na základe lekárskeho posudku. Odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia ako jednej zložky nároku poškodeného na náhradu škody na zdraví podľa § 444 OZ má napraviť následky škody na zdraví,

ktoré majú trvalý charakter a preukázateľne nepriaznivý vplyv na uplatnenie poškodeného v živote a v spoločnosti, najmä na uspokojenie jeho životných a spoločenských potrieb vrátane výkonu doterajšieho povolania, možnosti uplatniť sa v rodinnom, politickom, kultúrnom a športovom živote, a to vzhľadom na vek poškodeného v čase vzniku škody na zdraví.

13. K samotnej výške náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia súd prvej inštancie uviedol, že priznal žalobcovi nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa odborného vyjadrenia H.. K. Y. č. 1/2017 z dôvodu, že žalobca do konania síce predložil lekársky posudok H.. Z. E. zo dňa 19. 09. 2013, ktorý však po podaní odborného vyjadrenia H.. Z. E. prepracoval a vyhotovil lekársky posudok zo dňa 28. 08. 2017. Uviedol, že pôvodný posudok vypracoval podľa najlepšieho vedomia a svedomia a posudok prepracoval po vzájomnej telefonicknej a osobnej konzultácii H.. K. Y., kde akceptoval jeho pripomienky a priznal žalobcovi položku č. 272 v počte bodov 450 a položku č. 275 rozšírenie a ochrnutie zrenice v počte 50 bodov spolu 500 bodov, 50 bodov navrhol z dôvodu úplného znehybnenia a znefunkčnenia zrenice. V odbornom vyjadrení H.. Y. uviedol položku č. 269 zhodne v počte bodov 380 a položku č. 275 rozšírenie a ochrnutie zrenice v počte bodov 30 a uviedol, že nesúhlasí s hornou hranicou 50 bodov, pretože v danej položke je uvedené rozšírenie a ochrnutie zrenice, t. j. zrenica je širšia ako normálna zrenica a je ochrnutá, to znamená nereaguje na intenzitu osvetlenia a rozšírená zrenica žalobcu bola počas primárnej operácie dňa 22. 08. 2012 zúžená zošitím pomocou stehu a teda nie je rozšírená a je ochrnutá, preto prináleží počet bodov 30. Napriek tomu žalobca zotrval na výške náhrady podľa pôvodného lekárskeho posudku s tým, že on opravený lekársky posudok nežiadal a nesúhlasí s odborným vyjadrením. Žalovaný odborné vyjadrenie H.. Y. nenamietal. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu škody titulom sťaženia spoločenského uplatnenia podľa odborného vyjadrenia H.. Y. s poukazom na skutočnosť, že H.. E. prepracoval lekársky posudok bez bližšieho zdôvodnenia, ako dôvod uviedol konzultáciu s H.. Y., obaja lekári stanovili položku č. 272 a položku č. 275 s tým, že bol rozdiel v počte bodov. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu spolu v počte bodov 410 s tým, že výška náhrady je podľa § 5 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z. z. rovnajúca sa sume 15,38 Eur za bod, čo pri priznaní počtu bodov 410 x 15,38 Eur je suma 6 305,80 Eur. Vzhľadom na uvedené v prevyšujúcej časti potom žalobu zamietol ako nedôvodnú.

14. Súd prvej inštancie dodal, že žalobcovi bol priznaný len základný počet bodov podľa položiek, kde je žalobca obmedzený a teda nie je pravdivé tvrdenie žalovaného produkované v konaní, že uvedené poškodenie zdravia žalobcu v jeho bežnom živote i vzhľadom na jeho vek neobmedzuje. Žalobca sa nedomáhal zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia a ani mu nebolo priznané zvýšenie prejavujúce sa v počte bodov.

15. Napokon súd prvej inštancie priznal žalobcovi zákonný úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v platnom znení z dôvodu, že si žalovaný včas svoju povinnosť nesplnil. Žalobca požadoval úrok z omeškania len odo dňa podania žaloby, napriek tomu, že si tento nárok uplatnil už v trestnom konaní, v ktorom bola priznaná náhrada škody titulom bolestného a so zvýškom bol odkázaný na náhradu škody na občiansko-právne konanie.

16. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) podľa pomeru úspechu žalobcu a žalovaného v spore.

17. Proti druhému výroku rozsudku súdu prvej inštancie o čiastočnom zamietnutí žaloby a závislému tretiemu výroku o nároku na náhradu trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Aj keď v odvolaní uviedol, že ho podáva proti rozsudku v celosti, z obsahu (dôvodov) odvolania vyplýva, že v skutočnosti napáda len vyššie uvedené výroky, nenamietá nič proti prvému výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým mu časť ním požadovanej náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia bola priznaná. Navyše týmto výrokom bolo žalobe (aj keď len čiastočne) vyhovené, teda rozhodnuté v prospech žalobcu, preto by ani nebol subjektívne oprávnený na podanie odvolania voči nemu (§ 359 C. s. p.).

18. Podľa obsahu odvolania považoval žalobca rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C. s. p., t. j. z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mal za to,

že ak žalovaný v konaní spochybnil prvý lekársky posudok o SSU vypracovaný H.. Z. E., malo byť v zmysle § 7 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z.z. nariadené znalecké dokazovanie, nepostačuje len odborné vyjadrenie očnému lekárovi H.. K. Y., ktorý nie je súdny znalcom. Preto jeho závery sú pre konanie nepoužiteľné pre vykonanie dokazovania v rozpore so zákonom.

19. Ďalej trval na tom, že ak žalovaný spochybnil aj po odbornom vyjadrení prepracovaný v poradí druhý lekársky posudok H.. E. priznávajúci mu 500 bodov SSU, nemal súd prvej inštancie vyzývať žalobcu na zloženie preddavku na ďalšie dokazovanie, ale žalovaného. Žalobca v odvolaní trval na správnosti druhého lekárskeho posudku H.. E., nesúhlasil s odborným vyjadrením priznávajúcim len 410 bodov, mal za to, že mu patrí bodové hodnotenie podľa položky 272 prílohy zákona - 450 bodov za koncentrické zúženie zorného poľa na 20 st., nie bodové hodnotenie 380 bodov podľa položky 269 - strata zraku na jednom oku na 3/60 podľa odborného vyjadrenia.

20. Podľa žalobcu nie je pravdivé tvrdenie súdu prvej inštancie v rozsudku, že sa nedomáhal zvýšenia základného bodového hodnotenia, v zápisnici o pojednávaní zo dňa 27. 03. 2018 je uvedené, že sa domáhal zvýšenia o 50%. Dôvod zvýšenia žalobca vidí v tom, že slepota jedného oka spôsobuje problém zúženia zorného poľa, nemôže vykonávať šport, ktorému sa predtým venoval - ping-pong, volejbal, bicykel, aby sa nezranil, poškodenie zraku aj vzhľadom na jeho vek 70 rokov ho obmedzuje v každodennom živote a tento stav bol spôsobený trestným činom žalovaného. H.. E. mu v druhom lekárskom posudku zvýšenie nepriznal z dôvodu, že tak môže urobiť súd.

21. Tretí výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nároku žalovaného na náhradu trov konania v rozsahu 50 % považoval za nesprávny z dôvodu, že sa nejedná o obchodný spor, ale spor vyplývajúci z trestného činu, ktorý spáchal žalovaný.

22. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel v rozsahu priznania sumy 11 535,- Eur (500 bodov priznaných H.. E. zvýšených o 50 %, t.j. 750 bodov x 15,38 Eur sadzba za jeden bod) a trovy konania nepriznal žiadnej zo strán sporu, eventuálne aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

23. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca nemohol podať odvolanie aj proti prvému výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo jeho žalobe čiastočne vyhovené z dôvodu neprípustnosti takého odvolania podľa § 359 C. s. p. Podľa žalovaného žalobca v odvolaní neuviedol žiadne odvolacie dôvody a tieto nemožno vyvodiť ani z obsahu odvolania, preto navrhol odvolaciemu súdu v prvom rade odvolanie žalobcu odmietnuť.

24. K samotným odvolacím námietkam žalobcu žalovaný uviedol, že § 7 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z.z. upravuje len možnosť, právo a nie povinnosť dať vypracovať znalecký posudok na preskúmanie správnosti lekárskeho posudku o SSU, čo nevylučuje možnosť využiť iné dôkazné prostriedky, ako je napr. odborné vyjadrenie. C. s. p. prijatý po zákone č. 437/2004 Z.z. preferuje odborné vyjadrenie, nariadenie znaleckého dokazovania viaže na potrebu vedeckých poznatkov a zložitost' posudzovaných otázok, čo nie je tento prípad. Navyše súd môže vykonávať v spore len tie dôkazy, ktoré mu strany sporu navrhnu, pričom žiadna zo strán tak neučinila. Podľa žalovaného nariadenie znaleckého dokazovania mohol navrhnúť aj žalobca.

25. Podľa žalovaného H.. E. nepôsobil nikdy ako znalec v odvetví oftalmológia, nemal a nemá s takouto činnosťou skúsenosti, naproti tomu H.. Y., aj keď už v súčasnosti nie je súdnym znalcom, v minulosti dlhodobo ako súdny znalec v danom odbore pôsobil, vypracoval množstvo znaleckých posudkov, ktorých súčasťou bolo hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Mal za to, že pokiaľ medzi lekárskeho posudku H.. E. a odborným vyjadrením H.. Y. naďalej pretrvávali rozpory, súd prvej inštancie postupoval v súlade so zákonom, ak pristúpil k hodnoteniu hodnovernosti týchto dvoch sčasti si odporujúcich dôkazov bez nariadenia znaleckého dokazovania, ktoré ako už bolo uvedené vyššie, bez návrhu ani nariadiť nemohol.

26. Žalovaný poukázal na to, že ani H.. E. v druhom lekárskom posudku žalobcovi zvýšenie SSÚ nepriznal, preto na to nie je dôvod.

27. V ostatnom obsahu vyjadrenia žalovaný uviedol, prečo podľa jeho názoru žalobcovi nepatrí žiadna náhrada za SSU s odkazom na svoje odvolanie.

28. Žalobca v replike uviedol len toľko, že sa k vyjadreniu žalovaného vyjadrovať nebude.

29. Proti prvému výroku rozsudku súdu prvej inštancie o čiastočnom priznaní plnenia a závislému tretiemu výroku o nároku na náhradu trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaný. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označil za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), resp. d), e), f) a h) C. s. p., t.j. z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; resp. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

30. Podľa žalovaného žalobca nepreukázal, v čom spočíva jeho SSU, iba konštatoval, že je obmedzený v každodennom živote, pričom súd návrh žalovaného na výsluch žalobcu k skutočnostiam ohľadne existencie a rozsahu SSU. Súd prvej inštancie nevysvetlil, prečo návrhu na výsluch žalobcu nevyhovel, ani dostatočne nezodôvodnil, aké skutkové zistenia (aké obmedzenia) odôvodňujú priznanie náhrady za SSU. Súd prvej inštancie ani neuviedol, v čom majú spočívať rozpory svedkov vypočutých v trestnom konaní a čítaných na civilnom pojednávaní, ktorí mali potvrdiť verziu žalovaného o spoluzavinení poškodeného žalobcu pri ujme na zdraví, ktoré podľa žalovaného činí 80%. Z vykonaného dokazovania podľa žalovaného vyplýva len to, že u žalobcu došlo k určitému poškodeniu zdravia, ale nevyplývajú skutočnosti, ktoré by preukazovali, že v dôsledku toho došlo k SSU žalobcu v zmysle jeho definície podľa § 2 ods. 2 v nadväznosti na § 4 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo 49/2012 zo dňa 28. 11. 2013, podľa ktorého: „Pre správne určenie výšky odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia je nevyhnutné najskôr zistiť, aké mal poškodený predpoklady pre svoje uplatnenie v živote a v spoločnosti pred vznikom škody, a aké predpoklady má po vzniku škodovej udalosti. Z porovnania týchto predpokladov možno potom vyvodiť záver, či a do akej miery boli touto udalosťou zúžené alebo stratené možnosti uplatnenia sa v živote a spoločnosti.“

31. Podľa žalovaného v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo žalobcom dostatočne preukázané, že spôsobená ujma na zdraví žalobcovi skutočne znemožňuje, resp. tohto preukázateľne obmedzuje, pri akomkoľvek jeho osobnom uplatnení, pri voľbe povolania, hľadani si životného partnera, účasti na kultúrnych či športových aktivitách, či iného spoločenského uplatnenia a to najmä s prihliadnutím na vek žalobcu (v čase škodovej udalosti bol žalobca v dôchodkovom veku, keď dosiahol vek 66 rokov - nepochybne iná situácia by bola pri strate zraku u osoby na počiatku života, resp. pred ekonomicky aktívnou časťou života), jeho osobný stav (v čase škodovej udalosti bol žalobca ženatý, tento mal dospelé deti) sociálno-ekonomický stav (žalobca bol v dôchodkovom veku a je poberateľom starobného dôchodku, zabezpečovanie jeho hmotných potrieb teda nie je závislé na jeho ekonomickej aktivite), zdravotný stav pred vznikom škody (žalobca v čase škodovej udalosti trpel ochoreniami - okrem iných - Diabetes mellitus - cukrovka II. typu, PAD - ochorenie periférnych tepien, Arteriálna hypertenzia - vysoký krvný tlak, Glaukóm - zelený zákal) a pod.

32. Pokiaľ ide o samotnú výšku priznanej náhrady SSU, žalovaný trval na tom, že vznik ujmy na zdraví si žalobca spoluzavinil v rozsahu 80%, na čo mal súd prvej inštancie v zmysle § 441 OZ prihliadnuť. Svedkovia vypočutí v trestnom konaní potvrdili verziu žalovaného, že na pozemku synov žalobcu, na ktorom došlo k incidentu sa zdržiaval oprávnenne zastupujúci suseda A.. H. V. za účelom realizácie súdom nariadeného predbežného opatrenia s cieľom zapojenia čističky odpadových vôd, žalobca mu vulgárne nadával a napadol ho, o čom svedčí zranenie ľavej sánky žalovaného, žalovaný sa len bránil. Poukázal na ust. § 193 C. s. p. a ustálenú súdnu prax, že civilný súd nie je pri posudzovaní miery spoluzavinenia pri vzniku škody viazaný všetkými závermi trestného súdu, viazaný je len závermi o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal. Preto žalovaný považuje skutkový stav zistený súdom prvej inštancie ohľadne okolností vzniku ujmy na zdraví žalobcu a z neho vyplývajúce právne posúdenie miery zavinenia strán sporu na nej prevzaté v podstate z trestného konania za nesprávny.

33. Napokon podľa žalovaného z lekárskejších správ predložených v konaní samotným žalobcom zo dňa 14. 08. 2012, 27. 08. 2012, 18. 10. 2012, 10. 05. 2013; 09. 06. 2015 a iných) nepochybne vyplýva,

že žalobca v rozhodnom čase trpel a aj v súčasnosti trpí mnohými vážnymi ochoreniami, okrem iných aj diabetes mellitus - cukrovka II. typu, PAD - ochorenie periférnych tepien, arteriálna hypertenzia - vysoký krvný tlak, glaukóm - zelený zákal. Zo žalobcom predložených lekárskejších správ zo dňa 07. 09. 2012, 21. 09. 2012, 10. 05. 2013, 09. 06. 2015 a iných) zároveň podľa žalovaného vyplýva, že tento sa po úraze liečil vo vzťahu k obidvom očiam, t. j. nie len vo vzťahu k oku poškodenému úrazom na tzv. glaukóm - zelený zákal, retinopatiu zadnej steny oka, cievne zmeny sietnice. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na vyšší vek žalobcu (66 rokov v čase incidentu) a na skutočnosť, že žalobca je fajčiarom (fotodokumentácia, predložená na pojednávaní dňa 27. 03. 2018). S poukazom na uvedené je podľa žalovaného zrejme, že žalobca v rozhodnom čase a aj v súčasnosti trpí mnohými vážnymi zdravotnými komplikáciami a rizikovými faktormi, ktoré majú mimoriadne negatívny dopad na zdravotný stav očného ústrojenstva žalobcu najmä v súvislosti s poruchami periférneho videnia a znížením zrakovej ostrosti a bez liečenia vedú k úplnej slepote, ktoré zmeny zdravotného stavu očného ústrojenstva u žalobcu boli získané pred posudzovaným poškodením oka žalobcu, resp. bez príčinnej súvislosti s posudzovaným poškodením oka žalobcu a ktoré v konečnom dôsledku môžu mať takisto negatívny dopad na kvalitu života žalobcu. Dodal, že súdu prvej inštancie opakovane v zmysle ust. § 189 C. s. p. navrhoval, aby žalobcovi uložil povinnosť predložiť kompletnú zdravotnú dokumentáciu a hoci sa na to žalobca na pojednávaní dňa 30. 03. 2016 zaviazal, tento kompletnú zdravotnú dokumentáciu, z ktorej by bolo možné zistiť jeho zdravotný stav pred poškodením oka, predovšetkým aké boli u neho vrodené či získané zmeny zdravotného stavu oka, do dnešného dňa nepredložil. S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti a vykonané dôkazy potom existujú podľa žalovaného vážne pochybnosti o tom, či k poškodeniu zraku u žalobcu a v konečnom dôsledku k sťaženiu jeho spoločenského uplatnenia došlo výlučne v príčinnej súvislosti s ublížením na zdraví žalobcu ako dôsledku ich vzájomnej fyzickej konfrontácie, a teda či poškodenie zraku u žalobcu a s tým spojené obmedzenie žalobcu uplatňovať sa v živote, nebolo spôsobené kombináciou ublíženia na zdraví na jednej strane so zmenami zdravotného stavu očného ústrojenstva získanými, či vrodenými u žalobcu pred škodovou udalosťou na strane druhej, resp. či takéto vrodené či získané zmeny zdravotného stavu očného ústrojenstva žalobcu nemajú negatívny dopad na vývoj (liečenie) utrpených následkov. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na znenie ust. § 10 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z.z., podľa ktorého ak vznikli následky v orgáne alebo končatine, ktorých funkcia sa porušila predchádzajúcimi vrodenými alebo získanými zmenami zdravotného stavu, hodnotia sa len následky, ktoré vznikli v súvislosti s posudzovaným poškodením na zdraví alebo ktoré viedli k podstatnému zhoršeniu predchádzajúcich zmien zdravotného stavu. Ak nemožno stav zmien zdravotného stavu pred posudzovaným poškodením na zdraví presne zistiť, nesmie pri hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia počet bodov prekročiť tri štvrtiny ustanovenej sadzby. Zároveň z poznámok k pomocným tabuľkám Prílohy č. 1 cit. zákona vyplýva, že lekár hodnotí iba zníženie zrakovej ostrosti, ktoré vzniklo následkom úrazu. Ak zraková ostrosť už bola pred úrazom znížená, ohodnotí lekár nové zníženie zrakovej ostrosti rozdielom bodového hodnotenia stavu zisteného po úraze a stavu pred úrazom. Ak nemožno zistiť, aká bola zraková ostrosť pred úrazom, nesmie počet bodov prekročiť 3/4 sadzby uvedenej v tabuľke. Súd prvej inštancie mal teda podľa žalovaného žalobcovi priznať nanajvyš 3 z inak priznaného nároku na náhradu SSU.

34. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a žalobu zamietol aj v časti súdom prvej inštancie priznaného nároku a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, eventuálne aby rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

35. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

36. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaniach žalobcu a žalovaného podľa § 34 C. s. p. preskúmal vec len v rozsahu odvolania podľa § 379 C. s. p., z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p. a mimo nich v zmysle § 380 ods. 2 C. s. p. v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok, ktoré vady nezistil, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. z dôvodu, že pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval dôležitý verejný záujem. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k názoru, že prvý a druhý výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej sú vecne správne a je potrebné ich podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdiť. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia týkajúceho sa týchto výrokov, na túto časť odôvodnenia poukazuje a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku reagujúc na odvolacie dôvody žalobcu a žalovaného udáva, že

procesným postupom súdu prvej inštancie nebolo porušené právo žalovaného na spravodlivý proces, konanie nemá inú vadu vytkanú žalovaným, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie vykonal v konaní dostatočné dokazovanie potrebné na právne posúdenie a rozhodnutie sporu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

37. K odvolacím argumentom žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

38. Závery odborného vyjadrenia o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu (ďalej aj „SSU“) sú akceptovateľné pre účely civilného sporového konania, pretože C. s. p. bol prijatý po účinnosti zákona č. 437/2004 Z.z. a ako správne poukázal žalovaný za súčasného právneho stavu sa podmienky pre nariadenie znaleckého posudku v zmysle § 207 C. s. p. sprísnila a v tomto prípade neboli dané, posúdenie bodového hodnotenia SSU si nevyžadovalo vedecké poznatky.

39. Po vypracovaní druhého lekárskeho posudku H.. E. na vyjasnenie pretrvávajúcich rozporov v bodovom hodnotení SSU medzi týmto lekárskeho posudkom a odborným vyjadrením H.. Y. súd nariadil výsluch H.. Y. ako svedka na odstránenie týchto rozporov. H.. Y. odpovedal na otázky súdu písomne (č. l. 302 - 311 spisu), čo je v súlade so zákonom (§ 196 ods. 3 C. s. p.) Uvedené odpovede súdu postačovali na odstránenie rozporov, preto nebol dôvod na nariadenie znaleckého dokazovania na návrh žalovaného.

40. Pokiaľ ide o dôvody uvádzané žalobcom ako dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce podľa neho zvýšenie náhrady za SSU, tieto dôvody sú bežné pri značnej strate zraku, akú utrpel žalobca. Nevyhnutným následkom značnej straty zraku je výrazné obmedzenie zorného uhla, obmedzenie pri každodenných aktivitách. Športu uvádzanému žalobcom sa tento nevenoval ako profesionálny športovec, ale len rekreačne, nejednalo sa teda o tak výrazný zásah v spoločenskom uplatnení žalobcu, ktorý by odôvodňoval zvýšenie náhrady za SSU. Obmedzenia v živote a spoločenskom uplatnení vyplývajúce zo straty zraku zohľadňuje základné bodové hodnotenie SSU stanovené zákonom.

41. K odvolacím argumentom žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

42. Už samotné poškodenie zdravia žalobcu spôsobené žalovaným má za následok SSU, pretože z jeho definície uvedenej v § 2 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. vyplýva, že sťaženie spoločenského uplatnenia je stav v súvislosti s poškodením na zdraví, ktoré má preukázateľne nepriaznivé následky nielen na uspokojovanie spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh, ale aj pre životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných potrieb. Tak výrazná strata zraku u každého človeka bez ohľadu na jeho vek, či spoločenský a rodinný status má nevyhnutne nepriaznivé následky na život poškodeného, napr. je obmedzený už len v tom, že jeho zorné pole sa výrazne zúžilo, čo podstatne sťažuje vykonávanie životných úkonov poškodeného oproti človeku plne vidiacemu na obe oči, ako sú napr. samoobslužné činnosti, orientácia v priestore, reakcie na podnety z okolia a pod. Preto požiadavka výsluchu žalobcu na okolnosti týkajúce sa existencie, vzniku SSU nebola opodstatnená. Vzhľadom na základné bodové hodnotenie určené podľa prílohy č. 1, ktorý pri strate zraku na 3/60 určuje 380 bodov nebol daný dôvod ani na výsluch žalobcu ohľadne rozsahu SSU.

43. Súd prvej inštancie správne ustálil aj skutkový stav ohľadne vzniku SSU a miery zavinenia žalobcu a žalovaného na príčine vzniku SSU, keď prevzal závery súdov z trestného konania. S týmito závermi sa odvolací súd stotožňuje, odkazuje najmä na body 31. až 33. a 37. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré dostatočne vyvracajú verziu žalovaného a odvolací súd nevidí dôvod ich opakovať. Je síce pravdou, že civilný súd nie je viazaný rozhodnutiami trestných súdov ohľadne miery spoluzavinenia poškodeného a škodcu na vzniku škody (na zdraví), ale môže si ich osvojiť. Procesná obrana žalovaného v civilnom konaní je v podstate rovnaká ako obrana proti obžalobe v trestnom konaní, kde stále uvádzal, že sa z jeho strany jednalo o nutnú obranu na útok žalobcu, čo však vzhľadom na výsledky dokazovania sa ukázalo ako nepravdivé. Preto boli výpovede viacerých svedkov, ktorí vypovedali v prospech žalovaného vyhodnotené ako rozporné s ostatnými dôkazmi - napr. výpoveďou manželky žalobcu o incidente, či dôkazmi majúcimi objektívnu povahu, ako sú rozsah a povaha zranení žalobcu. Na tom nič nemení, že verbálne začal útočiť žalobca, prípadne že žalovaný utrpel od neho úder do sánky, keď jeho protireakcia bola neadekvátna, rozsah a povaha zranení žalobcu nesvedčili o tom, že by sa žalovaný len bránil pred útokom žalobcu, ktorý bol fyzicky menej zdatný oproti žalovanému,

ale svedčili o tom, že žalobca reagoval neadekvátnym protiútokom. Ak by si civilný súd osvojil verziu žalovaného o vzniku SSU, táto by nielenže nemala oporu vo vykonanom dokazovaní hodnotiac všetky dôkazy nielen jednotlivo, ale aj v ich vzájomných súvislostiach, ale de facto by nerešpektoval ani viazanosť rozhodnutiami trestných súdov o tom, že bol spáchaný trestný čin a že ho spáchal žalovaný, pretože vyhodnotenie konania žalovaného na rozdiel od trestného súdu zo strany civilného súdu ako nutnej obrany (okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu - § 25 Trestného zákona) by znamenalo, že skutok žalovaného by nebol trestným činom, pretože jeho zákonným znakom je protiprávnosť činu (§ 8 Trestného zákona). Vzhľadom na uvedené nie je dôvod pričítať žalobcovi spoluzavinenie na poškodení jeho zdravia podľa § 441 Občianskeho zákonníka.

44. Pokiaľ žalovaný poukazuje na lekárske správy svedčiace o chorobách a diagnózach žalobcu, ktoré mohli mať vplyv na ostrosť zraku žalobcu už pred incidentom, z ktorého vzniklo SSU a z toho dôvodu sa domáha zníženia bodového hodnotenia o 1/4 zo strany súdu, k tomu odvolací súd uvádza, že všetky tieto správy sú datované po vzniku SSU a súdu neprináleží znížovať bodové hodnotenie z tohto dôvodu, nakoľko na vyhodnotenie zdravotného stavu, miery straty zraku pred a po incidente je potrebné mať odborné lekárske znalosti. V odbornom vyjadrení H.. Y. sa výslovne uvádza, že pri určovaní bodového hodnotenia SSU vychádzal zo zdravotnej dokumentácie žalobcu (str. 2), preto jej predkladanie žalobcom súdu by bolo nadbytočné. Každý z lekárov (či už H.. E. vypracujúci lekárske posudky, alebo H.. Y. vypracujúci odborné vyjadrenie) vychádzali z plného videnia oka žalobcu pred poškodením (6/6), preto nie je namieste predpoklad žalovaného, že diagnózy žalobcu spolu s jeho nezdravým životným štýlom mali vplyv na ostrosť oka pred jeho poškodením dňa 14. 08. 2012.

45. Pokiaľ ide o od prvého a druhého výroku vo veci samej závislý tretí výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nároku žalovaného na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 50% (§ 255 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.), tento odvolací súd v zmysle § 388 C. s. p., podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie, zmenil tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu z prisúdenej sumy, pretože výška plnenia závisela od odborného vyjadrenia (porovnaj uznesenie Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 56/2017 - 12 zo dňa 08. 02. 2017, podľa ktorého aj keď C. s. p. nemá obsahovo podobné ustanovenie ustanoveniu § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ani nová právna úprava nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku (po novom aj odborného vyjadrenia) alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy). Podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné to zohľadniť v rozsahu úspechu strany sporu vyššie uvedeným spôsobom, o ktorom rozhoduje sudca v rozhodnutí vo veci samej, pretože súdny úradník v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. pri vyčíslení výšky náhrady trov z tohto rozsahu vychádza. Pri vyjadrení rozsahu náhrady - v plnej rozsahu, by súdny úradník mal určovať výšku trov zo žalobou uplatneného nároku, preto je nevyhnutné zdôrazniť už vo vymedzení rozsahu náhrady trov, že ich výška (aj keď nekrátená pomerom úspechu žalobcu a úspechu žalovaného) sa má počítat' z prisúdenej sumy.

46. Ďalej súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania nevykonateľným výrokom, v ktorom neuviedol povinnosť na plnenie a v akej lehote má byť náhrada trov konania zaplatená. Zmena výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania teda súvisí aj s nesprávne formulovaným výrokom, v ktorom absentovali údaje o povinnosti a lehote na plnenie.

47. Nakoľko o výške a prijímateľovi náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, určil odvolací súd začiatok lehoty na plnenie podľa § 232 ods. 2 C. s. p. od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

48. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a 2 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. Obe odvolania boli nedôvodné, v časti odvolania žalobcu bol neúspešný žalobca a úspešný žalovaný a v časti odvolania žalovaného bol neúspešný žalovaný a úspešný žalobca. Po započítaní úspechu a neúspechu strán sporu je preto pomer úspechu strán sporu v odvolacom konaní rovnaký. Preto odvolací súd vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

49. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 C. s. p. (§ 425 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.)
Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).